

SISÄISTÄ POSTIA

OSOITEKIRJA

Hän joka ei koskaan vastaa juhlakutsuun ja juuri siksi saapuu varmasti.

Hän joka vääntää kaikilta saduilta niskat nurin eikä halua sepittää uusia.

Hän joka on millä tahansa bussipysäkillä tasaveroisesti yksityksissä.

Hän joka leikkaa orapihlaja-aidat jotta metsä tulisi lähemmäs.

Hän joka soittaa Keskustorilla harmonikkaa marraskuussa
ja hymyilee sormettomilla hanskoillaan.

Hän joka säpsäyttää jeesuksenkatseellaan pimeällä päätepysäkillä.

Hän joka naulasi keittiönikkunoihin lankut, jotta ei lähtisi ulos rakkain
joka ei enää löydä sisälle.

Hän joka tahtoo minulta lomakkeita ja selvityksiä.

Hän joka vastaa niin vuolaasti, että omat kysymykset pitää piilottaa sivupolkuihin.

Hän joka ylitti tien sorkillaan kaksi senttimetriä konepellin edestä.

Hän joka on eri sukupuolta ja -polvea, ja tietää miten asiat pitäisi tehdä.

Hän joka tekee asiat niin kuin ei sanottu.

Hän joka kerran oli niin lähellä, ettei enää vastaa.

Hän joka nai vain kahdesti, koska kolmas kerta ei ole sattumaa.

Hän joka asuu viereisessä huoneessa, mutta jonka luo on usein suurimmat viivytykset.

Hän joka antaa tukea jonka nimi on arvosana.

Hän joka lepää kun on levon aika, syö kun nälättää ja nai silloin kun pitääkin.

HENKILÖKOHTAINEN

Elämäni ensimmäisen oman huoneen oven saa sidottua lukkoon hyppynarulla.
En tarvitse hiusta päiväkirjan väliin, muovailuvahaeläinten kaulat
saavat kasvaa rauhassa.

Syntyy toisia, nuorempia, konttaavat varoittamatta tilaa itselleen.
He tiputtavat c-kasetit maitolasiin, hukkaavat
avaimet wc-pöntön taakse, kippaavat
nukenvaunujen petivaatteet kuorma-auton lavalle
eikä heitä voi olla rakastamatta.

Opin harjoittelemaan soittoläksyt tv:n lastenohjelmien tunnusmusiikin yli
kirjoitan runoa kauppakuitille läpikulkukäytävässä.

*Pidän kyllä ruoanlaitosta
mutta pitääkö minun siksi tyytyä keittiönpöydän kulmaan?*

"Tässä sinulle vapaus ja kymmenen tyhjää vihkoa!
Kone uusinta mallia!"

Kymmenen minuuttia kirjaston lukusalissa riittää kun
vauhkona rymistelen ulos hiljaisuuden häiriötilasta.

TÄRKEÄ

Kävelen aina nenä maata kohti: koskaan ei voi tietää
milloin takapihalta löytää jalokiven. Tuulipuvunhaaleat
smaragdit tuoksuvat autotallilta ja kielletyltä kentältä.

Peltipurkit kaapissa täyttyvät kuljettujen askelten löydöistä
nopeammin kuin säästöpossu.
Kiistelemme siitä, mikä kivi on vaaleanpunaisin.

Ystävän matkalaukku ei nouse maasta asemalla:
tuliaisena hän lahjoittaa minulle ennennäkemättömiä mineraaleja kaukaisesta kaupungista.

Maantiedon tunnilla opetetaan, että kallioita on kaksi:
graniitti ja gneissi
leopardi ja tiikeri.
Vastavaletusta asfaltista jää jalkapohjaan kolikonkoinen vesikello, nöyryys.

Kerään purkkeihin valuuttaa, joka selviää tulipaloista ja tulvista
kaikista kuviteltavissa olevista onnettomuuksista
paitsi siitä, että unohdan.

Sepelillä päällytetyn alikulkutunnelin pinnassa
on yksi ainoa läpinäkyvä kvartsikivi.

Jos siitä on hiljaa, se riittää

PALAUTA

Päivä päivältä kaivan ihoosi syvempää reikää.
Kun pääsee tarpeeksi syvälle, saa takaisin hevosen
jota olisi pienenä halunnut taluttaa vihreän järven yli
palelevat peukalot märissä lapasissa
äidin käden ihon polveilevat vaarat
isoäidin käsin päärmätyt helmat polvien yllä
jotka tärisivät evakkoasemalla
    kuin kuulutus kaikkein viimeisimpään junaan
Päätös pitää lehmä hengissä,
olla kaatumatta raukeiden varpujen sekaan.

Luulin että jäljet jäivät sinuun, mutta tässä kaivoksessa
sinua ei enää ole.
En tunnista enää tätä kuonaa, sukupolvien
riitteistä hetteikköä.

Otan pois niin kauan, että toiselta puolelta
painautuvat silmiin sormet, omani.

POISTA

Näen entistä selvemmin
minussa on loisia matoja lyöntivirheitä kaatunutta
kaakaota sohvapeitolla horjahduksia
alttarilla, poikittain parkkeerattuja sitikoita
hankkimattomia lapsia ja huolimatonta hellyyttä.

Ota pois.

En näytä mitään sinulle
ennen kuin tunnustat
mitä etsit silloin kun et tiedä katsovasi

VASTAANOTETTU

Hevosena osaan vihdoin lentää
ja taivas on jakamaton. En pysy maassa kiinni,
eivät pitele sokerista kehrätyt nilkkarenkaat, eivät
kahleonnenkengät tallin oven yläpuolella.

Näen viimein miten linnut näkevät.
Linnunrataa laukkaavat rakastajat: Matalapaine, Pohjantähti,
Punainen rintama, Aamunnousu
en ole heistä kenenkään.

En uskalla laskeutua
sillä tämän ihanampaa vaaraa ei ole!

Ystävät, he nyt kuitenkin ajattelevat parastani
ja pingottavat pelastuspeitteen.
Kun kavioni koskevat maata, he ottavat kopin kuin kättilöt ja
kääntävät ihoni nurin.

Kun herään, kangas on sotkeutunut raajoihini
kuin morsiuspuvun naurettava jäännös
mutta ylläni taivaalla hehkuvat vielä laukkani kirkkaat vanat,
pastellirevontulet.

TODISTETTU

Poljet minua pyörän tarakalla yhä kylmemmälle metsään
niin kuin ajokortiton luottaa henkensä rattia piteleviin käsiin
painaudun vasten huteraa metallikehikkoa,
nojaan kasvoni selkääsi joka on yön lämmintä, vaarallista sammalta.
Silmät voivat uskoa vain sen, minkä dynamo leikkaa runkojen seasta
jokaisella polkaisulla tasapaino on haettava uudestaan.

Näytät metsän mykät nähtävyydet jotka ovat kauneimmillaan
sunnuntai-iltana kiristyvässä pakkasessa
me sen ainoat asukkaat.

Kesäinen laulurinne, festarien kahluuranta
jäädyyttää nyt nilkkoja myöten
enkä uskalla sanoa, että näin jyrkästä mäestä en laskisi
ilman sinua.

Kuusien muistomerkeissä ei ole nimiä,
järven pinta ei heijasta meitä
en minä halua päästä kotiin jos se merkitsee paluuta kirkkaisiin valoihin.

Sisälle palattua varpaat ja sormet kestävät sulaa.
Yläkerran peili räsähtää alas omia aikojaan
tietämättämme olemme polkaisu polkaisulta
murtaneet siruiksi ne kaikki.

ALLEKIRJOITETTU

Kuljit vuosia hautojen yli aamusi
ohi naisen joka kyyrötti nöyränä keränä paadella
hiukset sylissä, kädet ristissä
Suru pakotti kivisiä polvia

Portilla oli vedettävä keuhkoihin tupakan pakkosavu
tärkempi kuin tieto jota jaettiin seinien sisällä
(nöyryys potenssiin kaksi on rohkeus
ruumiinavauksia tehdään linnuille kesken lennon)

Nyt pulpettia ei enää ole.
Harju säteilee huoneisiisi toisenlaista tietoa
moreenirinteistä kivijalkoihin, porakaivoihin
tihkuu ilmaan pelot ja salaisuudet

Kuka tulee yöksi porraslautojesi alle
Kuinka korkeilla koroilla itsetuntosi kestää kävellä.

VASTATTU

Välitunnilla ujutun kenkääsi kirjeen
sydämenmuotoisessa avaimenperässä.
Vastaatko kuin hän joka repi palasiksi,
poltti, hautasi kuoppaan ja vielä varmuudeksi lapioi hiekan järveen.

Mutta sinä tulet puhumaan kanssani
saman huoneen vastakkaiseen nurkkaan
kävelet sillä puolen katua kuin minäkin
tunnustat muovisen avaimenperän
ja pinkin musteen paperilla
se riittää vuosiksi.

JAETTU

Lahjoitat minulle nokkosista tehtyä huulirasvaa
kämmeniesi rohtumakohdilla siveltyä hellyyttä.
Kättesi ovat jatkuvasti liikkeessä,
kannat ruutupaitasi rintataskussa hiekkapaperia.

Nukat vallatussa talossa asuvan valppaudella
kainalossasi rotta ja sorkkarauta
et koskaan rentoudu täysin.

Heidän aseitaan eivät olleet puukot ja kirveet
vaan naulat, niittipyssyt ja ruuvit
puuhun uppoavat kierteet. Päivien myötä he
viilasivat itsensä välipohjaan, syvään
kuin satavuotiaan lakan.

Naulasivat oven kiinni sisäpuolelta, kulkivat eestaas ikkunoista
ja keittivät teetä.

Kun poliisit tulivat, sinä leikkelit naistenlehdistä kollaasikuvia
polvet koukussa lattialla kuin vastasyntynyt näätä
hyökkäys, puolustus.

Janette Hannukainen